

Timo Montonen

Aikeita ja tunteita

Romaani rakkaudesta

Aikeita ja tunteita

Nuorelle joka jaksoi

Timo Montonen

Aikeita ja tunteita

Romaani rakkaudesta

© 2015 Timo Montonen

<http://timomontonen.jimdo.com/>

Etukannen kuva © Ilari Huhtasalo

Takakannen kasvokuva © Arja Pasila

I osa perustuu teokseen Kaksitoista aamua (Palmenia-kustannus 2004) ja II osa teokseen Sinisilmä (Gaudeamus 1984).

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-876-1

Timo Montosen tuotantoa (BoD)

Sadie Q. Romaani

Parempaan elämään. Muutospäiväkirja

Eturivin kirjailija. Romaani

Tuuli tulee kaukaa. Tankarunoja 1990-luvulta

Kuka pelkää Parkinsonia. Takana kymmenen hilpeää vuotta ja edessä matka 4. maailman Parkinson-kongressiin

Kirjoittajan kirja nro 3. Kirjoittamisesta, lukemisesta ja muista ikuisista aiheista

Kirjoita elämäntarinasi Opas oman tarinan kirjoittajalle havainnollisin esimerkein

Aikeita ja tunteita. Romaani rakkaudesta

Tulossa:

Roots Rocks Ruins. Palmenian kirjoittajakoulutuksen tarina

Who's Afraid of Parkinson's

Sisällys

I Kirjoittaisin	9
II Jälkeenjääneet paperit.....	223

I Kirjoittaisin

Minä en tunne sinua.

Ari on järjestellyt kirjoituspöydän roinat ja jäänyt hypistelemään postikorttia, jonka Annika on kuukausi sitten lähettänyt. Sinitaivas, hiekkameri, ryhmä palmuja ja varjokuvat hiekassa. LE SAHARA. Ensin on ilmoista ja paikallisista ihmisistä, kuvausten etenemisestä, sitten toisella käsialalla, toisella kynällä, toisella kertaa kirjoitettu: Minä en tunne sinua.

Ei tunne? Vaikka harva heidän iässään on tuntenut puolisonsa kolmekymmentä vuotta, vai kolmekymmentäyksi. Ja ollut naimisissa kohta viisitoista. Tuntee, ja tuntee. Olla tekemisissä. Sekakuorossa tai kotiseutuyhdistyksessä. Tai sängyssä. Ja muille voidaan sanoa, että tuntee tai että on tuttu, vaikka ei sitten tietäisi minkälainen toinen ihminen todella on. Miksi pitäisi tietää. Eikö meidän olisi aika pohtia mitä tämä merkitsee. Annika on kirjoittanut, että kotiin palattuaan se esittäisi oman ratkaisuehdotuksensa. Hän on kyllä voinut arvata.

Hän on tänään heti herättyään noussut. Hän on vetänyt verhot, katsonut ikkunasta auringon, joka on pilkistänyt

harjulta männynlatvojen välistä ja heijastunut valkoisena valona vastapäisen rivitalon peltikatosta. Hän on köpsinyt makuuhuoneesta yläkerran eteiseen, väistänyt kuivaustelineet ja pyykin, käynyt pöntöllä, painanut säiliöstä vettä, kuulostellut olivatko tytöt heränneet, tullut portaikkoon ja hiljaa alas ja portaikossa ajatellut, että hilseileville seinille pitäisi tehdä jotain. Hän on avannut ulko-oven ottaakseen lehden ovenposkesta, rusauttanut ruskean postilaatikon kannen pystyyn – ja silloin koira on hyökännyt. Se on käännähtänyt maastopukuisen miehen vierestä ja säännännyt päin. Se on haukkunut lyhyttä haukkua vihassa. Hän on jäähmettynyt aamutakkisillaan ovelle. Hän on vielä ollut pöpperössä, kun on vasta havahtunut hereille. Kun koira on ylittänyt kadun, selässä on välähtänyt ruosteen väri, asfaltti on rapsahtanut. Se on ehtinyt jo kivetykselle. Tassut ovat vilahtaneet betonilla. Notkea, vahva, sopusuhtainen eläin, hän on ajatellut, ainakin ajattelee nyt. Hän on katsonut mustanruskeisiin silmiin ja irvistävään suuhun, keltaisiin hampaisiin ja karheaan kieleen, kuolan roiskeeseen. Hurtta on harpponut rappusia. Kohta se olisi kurkussa! Hän on repäissyt oven kiinni niin että tuulikaapin lautaseinä on tärähtänyt. Ulkoa on kuulunut vielä haukahdus, ja miehen rähinä ja läksytys.

Sydän on alkanyt jytkiä, korvissa on kohahtanut. Käsiin on tuntunut ensin voima ja sitten velttous.

Jos avaisi oven ja sanoisi, että ei tässä mitään, ei mitään hätää, kyllä hän tästä. Nopeat ajatukset ovat olleet ohi muutamassa sekunnissa, mutta hän on nojannut oveen pitkään ennen kuin on varovasti raottanut ja ottanut lehden.

Hän on keittänyt kahvin, lukenut kotimaan uutiset, syönyt aamiaisen. Puoli kahdeksalta hän on herättänyt työt, pukeutunut ja pedannut sänkynsä ja käskennyt niiden pedata omansa. Kun hän on kertonut koirasta, ne ovat ruvenneet kyselemään yksityiskohtia. Rotu? Väri? Säkäkorkeus? Häntä? Korvat? Pää? Kenen koira? Ovatkohan he olleet taltuttamassa sitä? Ei hän ole osannut kaikkeen vastata. Ne ovat hakeneet koirakirjan ja selailleet, näyttäneet kuvia, ehdotelleet, ja hän on myönnellyt. Hän on luvannut sanoa niille, jos koira ja mies joskus kävelisivät siitä ohi.

– Äiti, Minerva on sanonut hänelle innostuksessaan, on se sanonut aiemminkin, keväällä, mutta silloin se sentään on hoksannut. Nyt se ei edes ole huomannut. Onerva ja Kaverna ovat ilmehtineet sen selän takana mutta pitäneet suunsa kiinni.

Puoli yhdeksältä ne ovat lähteneet kouluun. Hän on korjannut jääkaappiin jogurtin, margariinin, maidon ja juuston, leipälaatikkoon loput leivät, tiskipöydälle likaiset astiat, roskikseen tyhjät viilipurkit, pyyhkinyt pöydän, kaatanut termoskannusta kupin kahvia, sekoittanut sokerin, juonut ja katsonut lehdestä päivän televisio-ohjelmat.

Hän on kääntänyt kupin ja tullut työhuoneeseen. Turhaan hän on yrittänyt aloittaa. Hänellä on ollut niin vahva tunne, että ensin täytyy tehdä jotakin, että hänen on täytynyt ensin tehdä. Hän on mennyt ulos, puutarhaan, kierrellyt tontin perällä, haistellut kompostin leimahdusta, että pitäisikö kääntää, heitellyt tuulen katkomia oksia risukasan päälle, niitä voisi hakata pieniksi tai silputa. Alhaalta Raipamestarinkadulta on kuulunut kaivinkoneen möyrinä ja

kolina, kaapelimiehet ovat lähestyneet. Kivipenger on melkein peittynyt nokkoseen ja pujoon, lumimarja levinnyt kultapiiskujen sekaan.

Yhdessä kultapiiskussa hän on huomannut kultaisen kotelon, perhosen kotelon, peräpäästä kiinni ohuella tikulla lehdessä, toisessa päässä pari vaaleaa kohoumaa kuin silmät. Ja väri, kulta, kultapiiskussa. Jos se on suojaväri, hän on ajatellut. Mutta eihän kultapiisku sentään kullan värinen ole, nimi vain, eivätkä kultapiiskut vielä edes kuki.

Hän on tullut sisään. Vieläkään ei ole halunnut aloittaa. Ruokaa pitää laittaa siksi kun tytöt pääsevät koulusta, hän on miettinyt, mutta ei nyt, pakastekalakeittoa. Pitää syödä ja tiskata, ja tänään voisi leipoa leipää, illemmalla senkin. Hän on laskenut viiden litran kattilan täyteen vettä ja kantanut hellalle, ottanut yläkomerosta valkoisen ämpärin, mitannut kolme desiä ruismaltaita ja kaksi sokeria, käynyt avaamassa radion, kuunnellut aluejorinaa. Kyllä hän kotikaljaa tekee, vaikka Annika on poissa, hän on ajatellut. Turhaan se on luullut, että hän vain sen takia on tehnyt. Kattila on suhissut, kansi kohoillut, hän on kurkistanut ja odottanut, että pinta on kuplinut. Kun veden on kaatanut ämpäriin, höyry on noussut väkevänä pylväänä. On tuoksunut märältä laudeliinalta löylyn jälkeen. Vai onko se edes luullut, hänelle tulee vasta nyt mieleen. Hän on hakenut vaatekomerosta pyyhkeen peitoksi.

Popliinitakkinen mummeli, jonka pää on vääntynyt vinkkeiliin, pysäyttää nelipyöräisensä Roinisten talon eteen ja puhuttelee häntä. Hän ajattelee ensin, että se siitä, kun Roinisten talo on tyhjillään, mutta miten se nyt sellaista.

Hän älyää, että silmät haravoivat taivasta, ja hänkin vilkai-see, jos se vaikka säästä, ja myöntelee kun kerta on aurinkoinen aamu. Ilmeestä näkee, että on valinnut oikein. Se hymyilee ja nyökyttelee ja lähtee potkimaan Kalmakodille päin. Hän koppaa pankin harmahtavat kirjekuoret laatikosta ja tulee äkkiä sisään, nakkaa postin keittiön pöydälle, kävelee samalla vauhdilla työhuoneeseen, soittaa IBM:ään markkinointiin ja jättää viestin. Sitten hän yrittää taas aloittaa, mutta aloittaminen on hankalaa niin kuin aina.

Annikalta on pyydettävä anteeksi, sanottava, että ei ole tottunut, vaikka silloin joskus nuorempana on haaveillut ammattilaiseksi ryhtymisestä, että noin vaan ryhtyisi, on yrittänytkin, kerran, muistaakohan se edes, silloin kun hän on muuttanut kesäopintolainan turvin pariksi kuukaudeksi tätvainajansa yksiöön Martinlaaksoon ja sepitellyt hourupäänä omista ja Erikin tekemisistä.

Erikin vuoksi hänen on pitänyt yrittää, kun se on ensin alkanut menestyä toimittajana ja heti Teatterikorkeakouluun päästyään näytelmäkirjailijana, niin että hänkin, mutta ei siitä tietysti mitään ole tullut, yhtä kankea hän on ollut silloin kuin on aina ollut ja on yhä.

Hän on jumpsuttanut ovelle, kun on huudettu, että Annika on tullut hakemaan. Sillä on ollut valkoiset housut ja valkoinen villatakki, punaisia pilkkuja. Hän on sitonut tummansinisten tennarien nauhat rusettiin. Ulkona on ollut niin lämmintä, että ei ole tarvinnut takkia. Annika on ottanut kädestä kiinni, kun he ovat juosseet raput alas viidenestä kerroksesta, Lindroosien oven ohi lujaa, kun sieltä on kuulunut meteliä ja kiljumista.

Elokuvadokumentaristi Annika lähettää työmatkalta kortin miehelleen Arille, joka työttömänä koti-isänä uurastaa hoitaessaan taloa Karjaalla ja pitäessään huolta kolmesta tyttärestä, Onervasta, Kanervasta ja Minervasta.

Korttiin kirjoitetut sanat, ”Minä en tunne sinua”, käynnistävät hengenvaarallisiin ajatuksiin ja tekoihin johtavan mielen myrskyn Arissa.

Romaani riisuu ihmisyyden ilkosilleen, riistää roolit ja naamiot ihmiseltä, joka yrittää selittää itseään ja merkitystään loputtomin aikein kirjoittaa totuus.

Timo Montonen on helsinkiläinen kirjailija. Hän on julkaissut sekä kaunokirjallisuutta että tietokirjallisuutta.

Aikeita ja tunteita on kolmas uudelleenjulkaisu, jonka Montonen on toimittanut loppuunmyydyistä teoksistaan. Se perustuu hänen kahteen ensimmäiseen romaaniinsa.

BoD™
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi